



„Dobrý deň, teta Mily, doniesol som vám darček,“ povedal chlapček a podával jej malý prútený košík.

Teta Mily nazrela do košíka a splasla rukami. Na dne sa krčili tri drobné mačiatka.

„Tie sú krásne, Jakubko, ale prečo si mi ich doniesol? Prečo si ich nenecháš ty?“ spýtala sa teta Mily začudovane.

„Ja by som si ich nechal, ale my už máme doma dve mačky. Vy nemáte žiadne zvieratko, teta Mily, tak som myslel, že by ste ich možno chceli,“ prosbne sa tete zahľad do očí.

Mily sa zadívala na mačiatka a potom na chlapca. „Vieš čo, Jakubko? Ja si ich teda vezmem,“ rozhodla sa odrazu.

„Vedel som, že sa vám budú páčiť,“ usmial sa chlapček šťastne a podal jej košík.

„A ako sa volajú?“ zaujímala sa teta Mily.

Chlapček zaváhal. „Nemajú mená. Volám ich len mačiatka.“

„Nemajú mená?“ pokrútila teta hlavou. „To musíme okamžite napraviť. Nemôžem im predsa hovoriť Prvé mačiatko, Druhé mačiatko a Tretie mačiatko,“ pohladila mačiatka po chrbte.

Čierny kocúrik sa jej pod rukami nahrbil, akoby chcel povedať: „Pozri, aký som veľký.“

Mily sa zasmiala: „Ty budeš Herkules. Najsilnejší zo všetkých kocúrov na svete.“

Druhý kocúrik sa na ňu vážne pozrel a tichučko zamňaukal.